

чето не е благодарно отъ него, че противъ сърдцето си дѣйствиува... Назнамъ, тъй казватъ...

— Какъ! не била благодарна, а цѣла година гугукали съ майора! — извика Карлашевъ.

Съсѣдътъ пакъ дигна рамена.

— Че кой я присилялъ, и тогава, и сега?

— Баща ѝ.

Кардашевъ се намръщи възмутенъ.

— Значи, тя е жертва била на башината си тиранска воля? Тоя господинъ трѣбва да е звѣръ човѣкъ!

— Баща ѝ? Напротивъ. много благороденъ, и съ кротка душа човѣкъ. Познавамъ го добръ. Той има само това момиче — друга рожба нѣма — то му е сичко, и радостъ, и наслѣдница... Обича го. Богатъ е. Отъ сѣкждѣ се подмилкватъ кандидати... Защо ше го прѣсила и принуждава...? Па кой ги знай пакъ какви сж работитѣ! Но казватъ и друго: момичето на послѣдния часъ чуло вѣщо за годеника ѝ, недостойно и грозно, и си промѣнило сърдцето и не скрило прѣзрѣнието си отъ блискитѣ си; но видѣло че е късно вече да зима ново рѣшение и се покорило на схдбата си...

— И е дошло тука, като агнецъ на закление?

— Да. Азъ и това най-вѣрвамъ: на Панчоркова е прѣдадено сичо, какво е казала годеницата и какво е новото ѝ расположение — и той се отказва! Той казвалъ, че не иска да се натрапя, тамъ дѣто нѣма любовъ, а прѣзрѣние къмъ него.

— И постѣпва, като честенъ човѣкъ, макаръ че постѣпката му въ сжшото врѣме съставлява единъ нечуванъ скандалъ, — забѣлѣжи Кардашевъ.

— Той прави една глупость.

— Може-би глупость, но кавалерство. Като се отрича отъ дъщерята, той се отрича и отъ надеждитѣ си за наслѣдството на башиното ѝ богатство, което е голѣмо. Това е самопожертвуване, рѣдко въ нашето материалистическо врѣме.